

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 151-152. szám

2005. július - augusztus

Az Úr csodásan működik

Bizonyágtételként el kell mondanom, hogy nap, mint nap tapasztalom: „Az Úr csodásan működik”, ugyanakkor gondomat viseli, velem van és vigyáz rám.

2004. június 23-án halt meg az Édesanyám. Előtte három hónapig, és utána is hosszú ideig úgy éreztem, elhagyott az én Istenem.

Eltelt egy esztendő. Nagyon nehéz volt. Nem lehet leírni azt az érzést, azt a félelmet, amin keresztül mentem.

A temetés után éreztem egy kis változást, kezdtem megnyugodni, megérteni mi is történik énvelem. Szégyelltem magam, bántott, hogy azt gondoltam: nincs velem az én Uram.

Tavaly nyáron sokat zúgolódtam Isten ellen. Szerencsétlennek éreztem magam, és mindegyre csak azt kérdeztem: miért pont nekem kellett elveszítenem az Édesanyámat? Őt, aki mindenben segítségemre volt és anyagilag is támogatót. Attól féltem, hogy az alacsony nyugdíjamból nem tudok megélni.

Most már érzem, tudom, hogy a legnagyobb elkeseredésemben, bajomban, bánatomban is velem volt az én jó Atyám. Hálás szívvel megköszönöm, hogy vannak próbák, amik megerősítenek, és arra tanítanak, hogy Benne bízzak. Jó érzés tudni, hogy mindig velem van. Köszönöm a Bibliát, a vigasztalást, segítséget, amelyet szavai

jelentenek számomra. Köszönöm az imádság ajándékát is.

Megköszönöm a gyülekezetnek, testvéreimnek, akik imádkoztak értem, akik bátorítottak és segítettek. Az Úr áldása és gondviselő szeretete legyen velük.

Wenzel Erzsébet

Engedj...

*Engedj kegyelmemnek,
s e csendet, melyben megkerestelek,
ne hessentsd el!
Egy percre feledd el terhedet,
mely lelkedre nehezdedve
keresztre szegez!*

*Ne szellemeddel,
lelkeddel keress!
Fegyellemmel megedzett
eszeddal ne feszegezz
szent rejtelmeket!
Jeges verem ez,
szeretetlen rend,
melybe merevedve elveszel.*

*Nem eszed, s szellemed,
de lelked kell nekem.
Engedj benned lennem,
jelenedben megjelenednem!
Lepjen el szerelmem tengere!*

...

(Simon András)

Bizonyságtételek

A közelmúltban nagy öröme volt gyülekezetünknek, amikor 13 fehér ruhás megtérő vallotta meg hitét, bemerítkezvén az Atya, Fiú, Szentlélek nevében. A természetes izgalom mellett szemükben látszott az igazi boldogság csillogása. A szent Fiát értük (és értünk) leküldő Isten kísérje áldásaival egész életüket. Most két bizonyságtételt közlünk az elhangzottakból.

„Az én megtérésem egy folyamat volt. Hívő családba születtem. Szüleim kiskorom óta imaházba hordanak. Gyermek bibliakörbe járok. Református iskolában tanulok. Itt heti három alkalommal foglalkozunk a Bibliával.

Sok kedvenc bibliai történetem van. Az egyik közülük Izrael pusztai vándorlása. Azért megragadó ez a történet, mert ebben láthatom, hogy Isten milyen nagy, hatalmas, de máskor igazságos, mennyire szereti a kiválasztott népet. Átsegíti őket az akadályokon.

Engem nagyon megérintett a Menny kapuja, pokol lángjai című darab, amiben egy fiút játszottam, aki apukájával focimeccsre ment istentisztelet helyett. Útközben autóbalesetet szenvedtek, így váratlanul érte őket a halál és a pokolba jutottak. Ezután nagyon elgondolkoztam, hogy én semmiképpen sem szeretnék a pokolba jutni. Előfordult, hogy még éjszaka is erről álmodtam, és erre ébredtem.

Életemben én is szenvedtem már biciklibalesetet. Egyszer, amikor egy lejtőn nagyon gyorsan mentem lefelé egy másik biciklivel, fellöktek, és egy hatalmasat estem. A bicikli első kereke totálkáros lett, de én kisebb sérülésekkel megúsztam a veszélyt.

Máskor pedig egy autó mögül léptem elő a biciklimet tolva, amikor váratlanul egy elszuhanó autó súrolta az első kerekemet. Ekkor is megőrzött a jó Isten.

Ez az év kiemelkedő jelentőségű volt a számomra, mert hat osztályos gimnáziumba felvételiztem. Isten a felvételikén is megsegített. Nagyon hálás vagyok ezért Istennek.

Szeretném az egész életemet Jézussal leélni és bemerítkezni.”

Lesták Bence

„Anyukám és Apukám már pici korom óta rendszeresen hozott a gyülekezetbe, kezdetben a Ferenc utcai imaházba, hogy megismerjem az Úr Jézust.

Gyermekkoromban Szüleim sok érdekes történetet meséltek az Úrról. Legjobban Dávid és Góliát története tetszett. A bibliakörben hallott történetek is izgalmasak voltak, de a prédikáció már nem mindig kötötte le a figyelmemet. Így inkább beszélgettem, vagy játszottam valakivel. Kb. 12-13 évesen fogtam fel igazán, miért is járunk imaházba vasárnaponként.

Nagyon nagy hatással volt rám a Menny kapuja, pokol lángjai c. előadás. Itt láttam meg igazán, mi történik azzal, aki hisz, és mi lesz a hitetlennel. Hiszem és tudom, hogy az Úr megbocsátja az én bűneimet is, ezért Őt személyes Megváltómnak tartom. Egykor majd a mennyországba szeretnék kerülni, mint ahogyan az ige is mondja: „Aki hisz és bemerítkezik, üdvözülni.”

Imáiban már sokszor megköszöntem az Úr Jézusnak, hogy meghalt értem is, ezért hálából szeretnék Vele járni, amíg csak élek.”

Baka Dávid

Hálaimám

Szegény szívem, e porba hullott drachma
Boldog nagyon, mert Jézus rám talált.
Úgy szeretett, hogy földre szállott értem,
S váltságomul vállalta a halált.

Kereszten kifolyt üdvözítő vére
Lemosta rólam minden bűnömet.
Mint most a vízben, elmerültem Benne,
S érzem, hogy Ő nagyon, nagyon szeret.

Segíts Uram, hogy szolgáló leányod
Maradhassak, míg tart földi utam,
Segíts, hogy hüen kitartsak melletted,
Nyomodban járjak fényben, borúban.

Érzem erőtlenségemet, de bízom
Áldott erődben. Küldd Szentlelkedet!
Ezentúl már csak Ő legyen vezérem,
Hogy el ne hagyjam szent ösvényedet.

Töltsd tele mécssem szeretet-olajjal,
Adj éberséget: várni jöttödet,
Hogy mikor eljössz, boldogan állhassak
Előtted, áldott, örök Szeretet!

(Gerzsenyi Sándor)

A gémkapcsok ura

A „Kegyess kétbalkezes” néven megismert könyvek írója, Adrian Plass három napig vendégeskedett Magyarországon. Két budapesti előadása között sikerült vele néhány szót váltanom.

- Kedves Adrian, ön most van először Magyarországon. Hogy érzi magát, milyenek az első benyomásai?
- Zavarban vagyok, és szégyellem magam. Semmit nem tudok erről az országról, még azt sem, mi itt a fizetőeszköz. Nem is tudom, hogy lehettem ennyire érdektelen és tudatlan. Most viszont, hogy itt vagyok, sok minden, nagyon érdekelne! Például, hogyan gondolkodnak az emberek egy exkommunista országban?

Meggyőződésem, hogy az elmúlt rendszer nem csak a gazdaságban, hanem a társadalomban, az egyének gondolkodásmódjában is komoly károkat okozott. Azt hiszem, a gazdaságot könnyebb helyrehozni...

- *Ha már szóba hozta a kommunizmust, annak idején, a rendszerváltás előtt volt egy „rádiókabaré” nevű műsorunk. Ebben jól kifigurázták a rendszert, a politikusokat, a hibákat, de úgy, hogy abból egy közönséges halandónak komoly problémái adódtak volna. Először nem értettük, miért engedik, de aztán később rájöttünk. Elégtétel volt, hogy valaki bohócot csinálhatott a marxista ideológiából, meg Moszkvából, és megnyugodtunk. Az államhatalom célja pedig pontosan ez volt. Lecsillapítani a kedélyeket, miközben a helyzet semmit sem változott. Az ön előadása közben hasonlóképpen jól kinevettük magunkat az egyház problémáin, hibáin, saját magunkon, aztán szépen hazamentünk. De mi változott?*
- Remélhetőleg az egyén. A megoldás bennünk van, illetve mi vagyunk azok. Egyenként kell felvinnünk a keresztet, és cipelni. Nem a „gyülekezet” fog magától – tőlünk függetlenül – megváltozni, hanem mi, akik a gyülekezet tagjai vagyunk. Ehhez persze személyes áldozatokra és Isten

iránti engedelmességre van szükség. Sajnos az elmúlt kétezer évben annyi butaságot tanítottak nekünk, hogy emiatt rengeteg szemetet kell kisöpörni az agyunkból, és az nem megy egyik napról a másikra. Ugyanúgy, ahogy a kommunizmus után, nekünk is egy csomó berögződött, hibás gondolkodásmódot, rossz szokást kell kidobnunk az ablakon. Aztán kezdetünk mindent előről, mintha kisiskolás gyerekek volnánk. Ez azonban nem feltétlenül baj, hiszen Jézus azt mondja: „ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába”.

Egyébként a humor tényleg nem megoldás. De ugyanúgy, ahogy azt az önkommunista elődei is felfedezték, a humor oldja a feszültséget. Nyugodt, tiszta aggyal az ember sokkal jobban átlátja a helyzetet, nem kapkod, és jó döntéseket hoz.

- *Miért viccelünk halálosan komoly dolgokkal?*
- És miért ne lehetnénk halálosan komolyak a nevetéssel kapcsolatban? Nem hiszem, hogy mindenben komolyságot kellene erőltetnünk magunkra. Vannak komoly, és vannak vidám dolgok is. Ha valami nevetéses, azon nem tudok sírni! Sajnálom, nem tehetek róla, így nőttem fel, Monthy Python repülő cirkuszán, és hasonló sorozatokon! Nem tudok másmilyen lenni!
- *Ön meglehetősen maró gúnnyal kritizálja az egyházat. Akkor ez a komoly, vagy a vicces dolgok közé tartozik?*
- Soha nem kritizáltam az egyházat!
- *Dehogynem, szinte minden könyvében!*
- Jó, tisztázzunk valamit. Az egyházat, a Krisztus testét soha nem illetem egyetlen rossz szóval sem. Az egyházat, az intézményt, a gyülekezeti élet bizonyos dolgait, nos, igen, ezeket „véleményeztem” itt-ott a magam szarkasztikus stílusában, ezt nem tagadom. Talán emlékeznek a Kegyess kétbalkezesből a Rossz Hír az Ördögnek nevű zenekar Béke vár rám c. dalára. Lehet azt komolyan venni? Lehet azon nem nevetni? A gyülekezeti életben előfordulnak furcsa dolgok, csak már annyira megszoktuk, hogy már észre sem vesszük. Annyira, hogy szinte szentségtörésnek

számít, ha valaki azt meri rá mondani, hogy butaság.

- *Sok olvasó fantáziáját izgatja az a kérdés, hogy a könyveiben megismert szereplők, például Anne, Gerald és a többiek, valószínűsége az ön rokonai, szomszédai, ismerősei, vagy sem?*
- A feleségem, Bridget – ha most itt lenne – azonnal tiltakozna, hogy ő nem Anne. A nagyobbik fiam csak tizenkét éves volt, amikor a Kegyes kétbalkezeset írtam, tehát ő meg nem igazából Gerald. Viszont a könyvbéli figurát jól tudtam használni, sok mindent elmondattam vele, így igazából én voltam ő is. Az más kérdés, hogy Matthew nevű kisebbik fiam ma már kezd vészesen hasonlítani Geraldra. Képzeltetik! Egyszer, egyik angliai előadásom után viszont valaki odajött hozzám, hogy: „Ó, tudjuk ám, hogy ki a Flushpoole házaspár!” Ők a könyvben nem igazán pozitív szereplők, az ábrázolásuk túlságosan is jól sikerült, sajnos tényleg rájuk lehet ismerni. Általában a könyveim szereplőit én találom ki, nem valóságos személyek, de jellemüket, személyiségüket valóban létező emberek tulajdonságaiból gyúrom össze. Ezért van az, hogy aztán sokan magukra ismernek, ami úgy hiszem, nem is baj, hiszen az egyház mi vagyunk, a „probléma” is mi vagyunk, ezek a történetek rólunk szólnak.
- *Szóval akkor a gémkapocs feletti ima, az is csak fikció?*
- Hmm, hát az kivételesen igaz. Tizenhat éves voltam, amikor megtértem. Olvastam a Bibliát, és ott azt találtam, hogy „ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! – odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.” Próbára akartam tenni a hitemet. Gondoltam, kicsiben kezdem, először egy gémkapocson veszek erőt.
- *Hamarosan kezdődik az előadása, önnek mennie kell. Látjuk-e valamikor újra, tervezi, hogy visszajön Magyarországra?*
- Ez nem csak rajtam múlik. Ha hívnak, jövők!

James (Jelige-21.sz.)

Mégis

Van Gyökössy Endre lelkesz-pszichológus íróasztalán egy rózsafából faragott kis táblácska. Egyetlen szót véstek rá, ezt: Mégis. Sok évnek kellett elmúlni, míg megértettem az üzenetét.

- Azt írja egyik könyvében, hogy az igazi szeretet nem érték, csak elfogad. S ilyen elfogadónak kell lennie az emberi párbeszédnek is.
- Ha nem ilyen, nem sokat ér. Hozzám mindennap jönnek lelkipandozásra vágyó emberek. És sokszor én nem teszek mást, mint hogy hallgatok. Bejön hozzám valaki kilenc órakor és kimegy tizenegykor. Kikísérem, az ajtóban elköszön, jaj, de jót beszélgettünk! Én két órán át meg se nyikkantam, képletesen szólva „tartottam a lavort”. Ő megkönnyebbült, én, persze lelkileg értve, megtöröltem a száját, imádkoztunk, mert hívő ember volt, és feloldódva ment el. Annyi történt, hogy kibeszélte magát. És ez legtöbbször elég.
- *A mindennapi életben híján vagyunk az ilyen beszélgetéseknek.*
- Hát persze! Mert az embernek nincs embere. Ma Magyarországon mindenkinek mindene van. Embere nincs, aki meghallgassa. A feleség öt mondat után azt mondja, az semmi, ezt hallgasd meg! A barátja is mondja a magáét, a gyereke is... Hogy valaki végighallgassa akár egyetlen óra hosszáig – olyat nem talál. Mert egy órán át hallgatni nagyon nehéz. A szaktudomány kimutatta, több pszichés energiát veszít az ember egy órai meghallgatással, mint egy órai beszéddel. Hallgatni és elfogadni – ez áldozatos tett.
- *E nélkül az áldozat nélkül nincs párbeszéd. Kölcsonösen rászorulhatunk a meghallgatásra.*
- Az ember erre nem gondol. Az ember születetten önző teremtés. Én szeretnék beszélni. Én szeretném elmondani. Én, én, én. Ez az óriási, grandiózus, nagy Én!
- *A világ most ezt az Én-t harsogja. Plakáton, tévében, mindenütt.*
- Önmegvalósítás, igen. De annyira biztos, hogy tűzön-vízen át engem kell megvaló-

sítani...? Van Pál apostolnak egy sora, amit az emberi, együttélés alaptörvényének tartok. „Szenvedjétek el egymást szeretetben.” Még a múlt ciklusban meghívtak ígét hirdetni egyszer a Parlamentbe. És ott ezt mondtam a Tisztelt Háznak: Szenvedjétek el egymást szeretetben! Ha látta volna, hogy kapták föl a fejüket az emberek! Igen, mondtam, képviselő uraim, ez még önökre is vonatkozik. Hogy egymás másságát elszenvedjék. Mert ha ezt képesek megcsinálni, ha elfogadják a másikat, ha készek a párbeszédre, akkor abból talán valami hasznosat is meríthetnek. Tudja, az én feleségem svájci. Olyan igazi svájci. És nekem meg kellett tanulnom őt, és neki meg kellett tanulnia engem. Ő született rendes. Én meg született rendetlen vagyok. Még fiatalok voltunk, amikor egyszer elkezdett rakodni az íróasztalomon. És én, a benzinefű magyar, egy alkalommal majd felrobbantam. Ő meg nem értette, hogy mi lelt, és aggódva kérdezte, Bandikám, beteg vagy...? Negyvenöt éve élünk együtt, és mondhatom, talán még jobban szeretem, mint mennyasszony korában. Megszoktuk egymásban a mást, azt is mondhatom, elszenvedtük egymást szeretetben.

- *Miért olyan nehéz ezt megtennünk?*
- Mert a beleérzés, az elfogadás annyit tesz, hogy magunkból adunk egy darabot. És ez a legnehezebb. Magunkból odaadni. De ha ezt valaki meg tudja tenni, ha kapó emberből adó emberré válik, aki mindig kész a párbeszédre, a meghallgatásra, mindig kész a másik elfogadására, az elvégzett valamit, amit – mert ember – el kellett végeznie.

(Schäffer Erzsébet: *Egyszer volt c. könyvéből*)

Fohász Jézushoz Legnagyobb Művészet

Nincs nagyobb művészet annál,
Mint víg szívvel megöregedni,
Nyugodni ahol lenni vágyom,
Hallgatni ha igazam látom.

Remélni ha kétség van bennem,

S fájdalmat eltérni csendben.
Szeretni és nem harcba szállni.
Mindenkit szívvel megölelni.

Túrni, ha már nem fut a lábam,
Nézni mást a szorgos munkában.
Ölbe tenni a kezét,
Hagyni békén, hogy más övezzen fel.

Belátni, hogy eljött az óra,
Gyengeség húz, lassul a vérem.
S mégis derűsen mosolyogva élek
Mi adhat vajon ilyen békességet?

Krisztus kiontott vére!
Isten Szent Lelke,
Eljött és megváltott,
Hogy nékem üdvösségem legyen.

Otthont készítsen fent a mennyben,
Végső akarás fáradt szívemre.
Ami fáj, kioldoz engem.
S a hurokból mely mindörökre,
A világhoz idekötne, megszabadít engem

Ezt sosem lehet kitanulni,
Ezért szükség harcba vonulni.
Napról napra, bátran keményen
Míg a szívem megnyugszik mélyen.

S alázatos vágyam csak ennyi,
Kétségesen Istené lenni.
Eltűnni, elveszni a semmiségben?
Visszaadni a földnek ami az övé?

Halott lelkem Isten kezébe adni,
Csak is Ő tud feloldozni,
Mert az órákból napok lesznek,
A napokból évek telnek.

Szólok, beszélek, de hiába
Ezt Te már nem érted,
Szenvedni kegyesen,
Méltóságteljesen

Isten kegyelmét elfogadni,
Jézussal együtt élni,
A szeretetet másnak adni,
A legnagyobb művészet,
Istené lenni

Ifj Mihály István

Mi az Úrnak szolgálunk!

"Én azonban és az én házam, az Úrnak szolgálunk." Józsué 24:15c

Nagyon sok hívő család házat ékesíti falimondatként ez az ige.

Józsué élete figyelemre méltó minden hívő édesapa számára. Józsué Isten embre volt. Isten ismerte őt, ő pedig engedelmesen, hűségesen szolgálta Istent. Józsué válaszút elé állítja Izrael népét, maga és családja nevében. Ismerte és tudta kötelességét. Bármi legyen a nép választása, *"Én azonban és az én házam, az Úrnak szolgálunk"*.

Mint édesapának, Istennel való kapcsolata személyes -, először én adom, szentelem Istennek magam, és ez a mindennapi életben is megnyilvánul.

Jó -ha mint édesapa- meglátom feladatom, foglalkozom gyermekeimmel, imádkozom velük és érettük. Tisztelem, becsülöm feleségemet, gyermekeim édesanyját, tisztelem feleségem és saját szüleimet. A jó példaadás sokkal többet ér, mint a gyermekek bármilyen módszerrel való nevelése.

Édesapa, látnak-e gyermekeid imádkozni, Bibliát olvasni, feleségednek segíteni? Hogy beszélsz, hogy viselkedsz, amikor vezetés közben eléd vág valaki? Amikor próbára teszik idegeidet? Látják, megfigyelik, mit teszel, amikor jövedelmeddel sáfárokodsz, amikor becsületesen elkészíted az adóbevallást. Az Istennek való engedelmesség, a teljes szívvel való szolgálat olyan légkört teremt az otthonban, amely jó levegővel telíti meg a házat, amelyet gyermekeid -észrevétlenül is- magukba szívnek.

Legyen az Isten szolgálata családi ügy, családi feladat, amely nem csak kötelesség, hanem áldott kiváltság a család minden tagja számára.

Az édesapa a család lelki vezetője és nevelője. Nem egészséges, ha ezt a feladatát át akarja ruházni teljes mértékben az édesanyjára. Az édesapa és a szülők istenhite ne csak formai vallásoskodás legyen, hanem gyakorlati. Egy mindenkiért, mindenki egyért, vegyünk részt mások segítésében, ne csak önmagunk körül forgolódjunk.

A gyermekek Isten szolgálatára való nevelése éppen olyan fontos, mint a megváltásukért való imádkozás. Isten tisztelete és szolgálata nem választható el egymástól.

Legyen a mi családjunk istenhite nyílt vallomás ne csak a gyülekezet, hanem minden ember előtt.

Sikemben Izrael tízezrei előtt állt fel Józsué, amikor az idegen istenek után való járás üti fel a fejét. Ma ez a világi környezetünkhöz való igazodást jelenti. Azt, amely nem veszi tudomásul, hogy vasárnap nem üzletelünk. Kocsi, házvásárlás, heti élelmiszer bevásárlás, sport események nem veszik el az Úr napjának megszentelésére való időt.

Ábrahám kijön megszokott környezetéből, elválasztja magát, Istennek engedelmeskedik és ez teszi őt Isten barátjává.

Hívó édesapa, tölts időt gyermekeiddel, segíts nekik eligazodni az élet nehézségei között, érdekeljen a gyermek problémája! Ha ma újra kezdhetsz gyermekeim nevelését, igyekeznék több időt tölteni velük, kirándulni, játszani, beszélgetni - együtt.

Néhány évvel ezelőtt együtt utaztam idősebbik fiammal. A kocsi út közben elromlott és vagy két óra hosszat várni kellett a segítségre. Ez alatt beszélgettünk - a múlttól, jelenről, tapasztalatinkról. Amikor újra sikerült utunkat folytatni, azt mondja a fiam: apa, jó volt veled beszélgetni. Talán először volt az életünkben, hogy két órát csak engem hallgattál. Ezek a szavak sokáig visszhangoztak bennem. Hányszor megszólított és én azt mondtam, nem érek rá, sok dolgom van, holnap el kell utaznom, készülni kell a szolgálatra, most beteget látogatok, temetésre, konferenciára kell mennem, - beszélj édesanyáddal!

A mai gyermek, ifjúság sokkal több kísértésnek van kitéve, mint az ötven évvel ezelőtti. Sokkal több megértésre, figyelemre, szeretetre, példamutatásra van szüksége, mint fenytésre - bár az is szükséges.

Az Úr Jézus, amikor a legjobban el van foglalva küldetésével -a kereszten feláldozza magát-, akkor is gondol édesanyjára. *"Asszony, imhol a te fiad. Azután monda a tanítványnak: imhol a te anyád."* (Jn 19:26-27)

Édesapa, lehetsz-e jobban elfoglalva, mint a Megváltó? Lehet-e fontosabb feladatot, mint Neki volt?

Édesapa, Isten nem csak a család anyagi gondjait tette válladra, hanem ha Istennek kívánsz engedelmeskedni, szükséges, hogy mint a család feje, vezetője, példaadóan szolgálj Istennek. Találj és szánj időt a családi áhítatra, gyermekeiddel való imádkozásra, beszélgetésre. Legyen a te választásod is az, ami Józsuéé volt: *"Én azonban és az én házam, az Úrnak szolgálunk"*.

Hunter Vadász János

Vasárnap délelőtt volt, és már hazaérkeztek az egyik család tagjai az istentiszteletről. A fiúgyerekek kint játszadoztak az udvaron, amikor arra lettek figyelmesek, hogy kutyájuk eszeveszetten rángat egy fehér nyulát, a szomszéd néni kedvenc háziállatát. A nyúlban már nem volt élet, ezért a fiúk odamentek nagypapájukhoz, és megkérdezték tőle, hogy most mit tegyenek. A nagypapa nyugodtan válaszolt: "Minden nagyon egyszerű. Nem szabad pánikba esni, izgulni. Még vessünk egy pillantást a helyzetre!" Sohasem keseredett el, sohasem ismerte el, hogy kudarcot vallott volna. Tanulmányozta a szokatlan helyzetet, és már ki is találta, hogy mit lehet csinálni. *"Tegyétek szépen rendbe a nyuszit, hogy tisztának és vonzónak nézzen ki! Amikor a szomszéd néni hazajön a gyülekezetből, azt gondolja majd, hogy nyuszija természetes halállal pusztult el. A kutyát pedig azonnal kössétek meg!"* Éppen így történt. A fiúk a bokrok közül nézték a jelenetet. A szomszéd néni haza érkezett, odament a nyúlketrechez, és fölfedezte az elpusztult állatot. Erre elkezdett szörnyen sikítani, és közben számtalan kérdést intézett Istenhez. A nagypapa kirohant a házból, és kérdezte azonnal a nénitől, hogy mi baj történt. Az asszony végül lecsillapodott, és zokogva mondta: *"Három nappal ezelőtt temettem el a nyulamát!"*

Két kisfiú ment hazafelé a vasárnapi iskolából, miközben beszélgettek az aznapi bibliai leckéről. Akkor éppen Krisztus megkísértése a pusztában volt a lecke. Peti így szólt barátjához, Jancsihoz: *"Elhiszed te ezt az egészet az ördögről? Tényleg azt hiszed, hogy van ördög?"* Peti ránézett barátjára, és fejcsóválás közben ezt válaszolta: *"Egyáltalán nem. Ez olyan, mint a Mikulás, akinek beöltözik az apukád."*

Egy közepes nagyságú pizzát rendelt egy vendég egy étteremben. Amikor elkészült az eledel, a szakács megkérdezte tőle, hogy hány szeletre darabolja, négyre vagy hatra. A vendég gondolkodott egy pillanatig, majd így szólt: *"Azt hiszem, jobb, ha négy részre vágja, mert nem gondolom, hogy hat szeletet is képes volnék"*

Egy hegyi vezető önvédelemből megölt egy védett szürke-medvét. Bíróság elé idézték, ahol így mentegőzött: *"Amikor megláttam a medvét egyenesen felém iramodni, nem volt semmi kétségem afelől, hogy melyikünk a veszélyeztetett faj."*

Néhai Reagan elnök mesélt egy cipészről, aki egy pár cipőt készített neki fiatalkorában. A cipész megkérdezte Ronaldtól, hogy kerek vagy szögletes sarkú cipőt akar. Ronald bizonytalan volt, ezért a cipész azt mondta neki, hogy egy-két nap múlva menjen vissza és mondja meg, hogy milyet akar. Néhány nappal később a cipész találkozott az ifjú Reagannal az utcán, és megkérdezte, hogy döntött-e már. Reagan még mindig nem tudott dönteni. A cipész megmondta neki, hogy másnap kész lesz a pár cipő. Amikor Reagan fölvette a cipőket, az egyiknek kerek sarka, a másiknak szögletes sarka volt. A cipőkre tekintve Reagan megjegyezte: *"Ha nem hozol döntést, akkor ezt valaki más teszi meg helyetted."*

A halál és a meghalás mindenkinek állandóan az elméjében motoszkál óvodáskorától egészen élete végéig. Kilencéves gyerekeket kérdeztek meg arról, hogy mit gondolnak a halálról és a meghalásról. Az egyik fiú ezt mondta: *"Amikor meghalsz, eltemetnek a föld mélyébe, és lelked a mennybe megy. Tested azért nem megy a mennybe, mert az már túlszűfolt."* Egy kislány megjegyezte: *"Csak a jó emberek jutnak a mennybe. A többiek odamennek, ahol állandóan olyan meleg van, mint Floridában."* Megint fiú következett: *"Lehet, hogy valamikor meghalok, de remélem, nem a születésnapomon halok meg, mert abban nincs semmi érdekesség, hogy az ember a halála napján ünnepli a születésnapját."* Megint egy lány következett: *"Ha meghalsz, nem kell házi feladatot készítened a mennyben, csak akkor, ha a tanító néni is ott lesz."*

Egy öt éves kislány hazafelé tartva nagymamája temetéséről másik nagymamájával utazott autójában, és megkérdezte tőle: *"Hova ment nagymama?"* *"Azt hiszem, elment Istenhez"* - válaszolta az élő nagymama. *"Milyen idős volt?"* *"Nyolcvanéves."* *"Te milyen idős vagy?"* *"Én nyolcvanhárom vagyok."* A kislány gondolkodott egy keveset, aztán kibökte: *"Remélem, Isten nem feledkezett el rólad sem."*

Részletek egy szovjet partizán naplójából:

1. nap: Délig tartó kemény harcok után sikerült elfoglalnunk a kiserdőt a németektől.
2. nap: A németek egész napos ádáz harc után visszafoglalták a kiserdőt.
3. nap: Erőnket nem kímélve ma kivertük a betolakodó németeket; újra miénk a kiserdő!
4. nap: A gaz németek kegyetlen harcokban visszafoglalták a kiserdő elejét.
5. nap: Ma kijött a csász, és mindenkit elzavar!

Grillezett pulykaszelet

Hozzávalók (4 személyre): 1 fej vöröshagyma; 1 gerezd fokhagyma; 7 dkg paprikával töltött zöld olajbogyó; 1 csokor bazsalikom; 6 evőkanál fehérborecet; 1 evőkanál mustár; 6 evőkanál olívaolaj; 8 dkg rukola; 15 dkg saláta (frisée); 4 vékony szelet pulykamell filé; 2 paradicsom; 1 csomag (125 g) mozzarella sajt; só; bors; olaj

Elkészítése: A bazsalikom felét csíkokra metéljük. Az ecetet a mustárral, sóval, borssal és az olívaolajjal kikeverjük. Hozzáadjuk a kétféle felaprított hagymát és a bazsalikom csíkokat, majd beleteszünk 5 dkg felaprított olajbogyót.

A sóval, borssal bedörzsölt hússzeletek egyik felét bazsalikomlevelekkel, 2-2 szelet paradicsommal és sajttal megrakjuk. Az összehajtott húst fogvájóval megtűzzük, olajjal megkenjük, és 15 percig grillezzük. Olajbogyóval, bazsalikommal díszítjük. A salátával kínáljuk.

Vegyes gombátal szalonnába göngyölt csirkemellel

Hozzávalók (4 személyre): 2 dupla csirkemell filé (kb. 60 dkg); 12 szelet baconszalonna (12 dkg); 25-25 dkg fehér és barna csiperke; 20 dkg laskagomba; 25 dkg róka gomba; kb. 12 dkg újhagyma; 20 dkg fűrtös vagy apró paradicsom; ½ csokor petrezselyemzöld; ½ csokor kakukkfű; 4 evőkanál olaj; 1 üveg tejszínes gombás szósz; 2 dl tejföl; 2-3 evőkanál ételsűrítő; frissen reszelt szerecsendió; só; őrölt bors; alufólia

Elkészítése: A megmosott, megtörölt csirkemell filéket félbevágjuk, sóval, őrölt borssal bedörzsöljük, majd 3-3 szelet baconszalonnába göngyöljük. (Esetleg fogvájóval megtűzzük.)

A kétféle csiperkét és a laskagombát megtisztítjuk, a nagyobbakat félbevágjuk. A róka gombát megtisztítjuk. A megtisztított újhagymát hosszú darabokra vágjuk. A megmosott paradicsomokat félbevágjuk. A megmosott, lerázott kakukkfűből keveset félreteszünk, a többit a lecsipkedett petrezselyemlevelekkel együtt finomra felaprítjuk.

Nagyméretű serpenyőben 2 evőkanál olajat felhevítünk, majd a göngyölt csirkemelleket kb. 10 perc alatt minden oldalról megsütjük. Kivesszük és alufóliába csomagoljuk.

A visszamaradt zsírban a maradék olajat felforrósítjuk. A gombát több részletben megpirítjuk, majd kivesszük és melegen tartjuk. Az összes gombát visszatesszük a serpenyőbe. Hozzáadjuk az újhagymát, a paradicsomot és a kakukkfűvet, majd rövid ideig együtt sütjük. Megsózzuk, megborsozzuk, és a szósszal felöntjük. Belekeverjük a tejfölt és a petrezselyemzöldet, felforraljuk, majd kb. 2 percig főzzük. Végül az ételsűrítővel besűrítjük. Sóval, borssal és szerecsendióval fűszerezzük. A felszeletelt göngyölt csirkemellel tálaljuk, és a félretett kakukkfűvel díszítjük. Friss parasztkenyér illik hozzá.

Szeretek a mezőkre menni

Szeretek a mezőkre menni sziporkázó, déli melegbe, mikor a nyár aranyhajára nagy fényfolyók hömpölygenek le,

s elöntik a búzamezőket, mint érlelő, boldog sugárzás. Alázatban fénylik az élet, kalászkban hallgat az áldás.

Elnézem, hogy milyen világos minden, milyen igaz a béke, s hogy illik a katángvirágos égbolt a nyár szőke fejére!

(Füle Lajos)

Valakitől megkérdezték, hogy miként volt képes olyan nagy adományt adni az Úr oltárára, és még neki is olyan sok maradt. Válasza ez volt: "Ó, amikor én kifelé lapátolok, az Úr visszafelé lapátol, és neki nagyobb lapátja van, mint nekem."

Meghalt egy milliomos, és a temetőből hazafelé menők megkérdezték az egyik hozzátartozótól: "Mennyit hagyott hátra?" Az egyenes felelet így hangzott: "Minden fillért."

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
Vasárnap:	9,00	Imaóra
	10,00	Istentisztelet
	18,00	Istentisztelet

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58. Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban